

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 330/06-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. D. K., K., zastúpeného advokátom JUDr. A. H., B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 28 Cb 101/2002 z 3. decembra 2003 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Obo 67/2004 z 30. septembra 2005, za účasti Krajského súdu v Bratislave a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. D. K. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. augusta 2006 doručená sťažnosť Ing. D. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 28 Cb 101/2002 z 3. decembra 2003 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Obo 67/2004 z 30. septembra 2005.

V sťažnosti sťažovateľ okrem iného uvádza, že „... sa žalobou zo dňa 12. 09. 2002 domáhal určenia neplatnosti právneho úkonu a zaplatenia 56.000.000,- Sk s príslušenstvom. S podanou žalobou súčasne podal žiadosť o oslobodenie od súdneho poplatku vo výške 600.000,- Sk. Krajský súd v Bratislave, po preskúmaní majetkových pomerov sťažovateľa, žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov uznesením zo dňa 03. 12. 2003, sp. zn. 28 Cb 101/02-109, zamietol. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, uznesením zo dňa 30. 09. 2005 sp. zn. 6 Obo 67/04 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Generálny prokurátor SR v tejto veci nezistil podmienky na podanie mimoriadneho dovolania. V dôsledku nezaplatenia súdneho poplatku Krajský súd v Bratislave predmetné konanie uznesením zo dňa 04. 04. 2006 zastavil“.

Ďalej je v sťažnosti uvedené: „Zastávame názor, že Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutými rozhodnutiami a postupom zjavne konali v rozpore s ustanoveniami OSP. Interpretácia a aplikácia ustanovení týkajúcich sa oslobodenia od súdnych poplatkov bola z ich strany nekomplexná, neberúc plne do úvahy aktuálne objektívne majetkové pomery a možnosti sťažovateľa. Krajský súd v Bratislave sa pri hodnotení žiadosti sťažovateľa bez ďalšieho obmedzil iba na konštatovanie o jej neúplnosti, odkazujúc na podklady predložené v danej veci odporcom. Tie poukazovali na účasť sťažovateľa v orgánoch viacerých obchodných spoločností v minulosti. Súd zjavne nehodnotil predložené potvrdenie o majetkových pomeroch a výške dôchodku sťažovateľa. Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vzhľadom na výšku bývalých príjmov a skutočnosť, že sťažovateľ je toho času dôchodca, nemožno dospieť k záveru, že je osobou, ktorej pomery by oslobodenie od zaplatenia súdnych poplatkov odôvodňovali. Vôbec sa pritom nezaoberal hodnotením súčasného stavu a reálnych možností úhrady predmetného súdneho poplatku sťažovateľom.

Z uvedených dôvodov došlo napadnutými rozhodnutiami k neoprávnenému zásahu

do práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a do základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Na tieto rozhodnutia nadväzovalo uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 04. 04. 2006 sp. zn. 28 Cb 101/02-305 o zastavení konania. (...)

V zmysle § 53 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, je lehota na podanie sťažnosti dva mesiace od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na objektívne prekážky brániace sťažovateľovi v podaní sťažnosti v zákonnej lehote a prezentovaný právny záujem sťažovateľa žiadame, aby Ústavný súd SR odpustil zmeškanie lehoty na podanie tejto sťažnosti. “

S poukazom na uvedené skutočnosti sa sťažovateľ domáhal, aby ústavný súd vydal tento nález:

„I. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 03. 12. 2003 sp. zn. 28 Cb 101/02 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 30. 09. 2005 sp. zn. 6 Obo 67/2004 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

III. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. 09. 2005 sp. zn. 6 Obo 67/2004 sa zrušuje.

IV. Uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 03. 12. 2003 sp. zn. 28 Cb 101/02-109 a zo dňa 04. 04. 2006 sp. zn. 28 Cb 101/02-305 sa zrušujú a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

V. Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú spoločne a nerozdielne povinní zaplatiť advokátovi sťažovateľa náhradu trov konania sťažovateľa do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu. “

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania (...).

Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu, ktorým sú aj zbytočné prieskumy v konaní pred všeobecnými súdmi, sa lehota počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že v sťažnosti uvedené rozhodnutia v označenom konaní nadobudli právoplatnosť nasledovne:

- uznesenie krajského súdu z 3. decembra 2003 v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 101/2002 nadobudlo právoplatnosť 15. decembra 2005,

- uznesenie najvyššieho súdu z 30. septembra 2005 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Obo 67/2004 nadobudlo právoplatnosť 15. decembra 2005,

- uznesenie krajského súdu zo 4. apríla 2006 v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 101/2002 nadobudlo právoplatnosť 9. mája 2006.

Z uvedeného je zrejmé, že konanie v právnej veci sťažovateľa bolo právoplatne skončené 9. mája 2006, pričom sťažnosť bola ústavnému súdu doručená až 4. augusta 2006, teda po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ si bol vedomý toho, že nedodržel dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, a preto požiadal ústavný súd o jej odpustenie, a to bez bližšej konkretizácie dôvodov, odvolávajúc sa iba na „... *objektívne prekážky brániace sťažovateľovi v podaní sťažnosti v zákonnej lehote a prezentovaný právny záujem sťažovateľa*...“. Ústavný súd však nemá zákonnú možnosť odpustiť zmeškanie lehoty pre podanie sťažnosti. Ustanovenie § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde dovoľuje ústavnému súdu odpustiť z dôvodov hodných osobitného zreteľa len nevyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje, ale nie zmeškanie lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd už v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. I. ÚS 64/03, I. ÚS 117/03, I. ÚS 188/03, IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá pre oneskorenosť, ústavný súd sa nárokmi uplatnenými sťažovateľom v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2006